

fra Købstæderne, men ogsaa fra selve Landet, klages over, at det er saa vanskeligt at faa Flæsk til Maksimalpris, fordi det ikke er til Stede, hænger det vistnok noget sammen med, at en Del af de Svinekroppe, der skulde anvendes til Føde for den danske Befolkning, forsvinder andesteds hen; bliver til Daasemad og Konserver og maaske listes ud af Landet, uden at den Kontrol, der føres, gør helt Fyldest. Jeg tror, at dette er et Forhold, som Opmærksomheden bør henledes paa.

Det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen) var ikke bange for at paakalde stor Velvillie fra alle, og han havde en ganske overordentlig god Tro til forskellige Mennesker. Jeg har en Mistanke om, at vi skal dels se denne Tale paa Tryk, dels høre den forskellige Steder paa Møder, og jeg kunde derfor have Lyst til lige at gøre et Par Bemærkninger om en enkelt Side af den. Det ærede Medlem paakaldte Landbrugets Mænds Velvillie og talte kønt om, at vi er jo Brødre — det staar i Folketingstidenden Sp. 147 —: „Vi kan ikke finde os i, at der skal være Mennesker her, der sulter, og Mennesker, til hvem der skal gives Almisse, medens vi skal tjene mere end hidtil, vi er Danmarks Spisekammer, nu vel, vi forsyner den danske Befolkning med Mad.“ Disse Ord lægger det ærede Medlem den danske Landbostand i Munden, og det er jo overmaade ædelt tænkt og fint sagt, men jeg har altid hørt, at det er en let Sag at skære en bred Rem af en anden Mands Hud, men det er egentlig nok saa fortjenstfuldt i etisk Henseende selv at være med til at bringe Ofrene. Jeg kunde have ønsket, at der i den Tale, som det ærede Medlem fra Fredericia holdt, ogsaa havde været en lille Antydning af, hvilke Ofre der var bragt, og hvilken Offervillighed der ud af lutter Ædelsind var vist fra Socialdemokratiets Side.

Jeg savner i den Henseende noget. Jeg vil sige som et Supplement til det, det ærede Medlem — jeg gaar ud fra ironisk — udtalte om Landbrugets Stilling til Folkets Forsyning med Levnedsmidler, at det maa dog ikke glemmes, at naar det ærede Medlem stillede Landbrug og Skibsfart Side om Side som to Næringsveje, der kom løbende til Staten i de trange Tider for at bede om Hjælp, er det ikke helt rigtigt, eller rettere, det er bundforkert. Landbrugets Organisationer kom ikke løbende til Staten for at bede om Hjælp, i alt Fald ikke paa samme Maade som Skibsfarten. Landbrugets Organisationer har tværtimod ved den Ordning,

der fremstod paa deres Initiativ, og som blev gennemført ved Regeringens Hjælp: den ligelige Fordeling saa vidt muligt af vore Landbrugsvarer i Forhold til, hvad der tidligere blev solgt til de forskellige Sider, indlagt sig en ikke ringe Fortjeneste af Danmarks Neutralitet. Jeg tror, at Landbruget derved har skabt en Velvillie ude i de krigsførende Lande, der har medvirket til, at Danmark, ogsaa hvad angaar Skibsfarten, er blevet saa velstillet, som det faktisk er Tilfældet. Naar derfor det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen) og adskillige andre særlig har taget fat paa Landbrugets Egennytte, synes jeg ogsaa, at man skulde fremhæve den Maade, hvorpaa Landbruget har bragt Ofre, thi det er jo sikkert nok, at hvis Regeringen ikke havde haft Landbrugets Varer til at skaffe de nødvendige Raavarer for Industrien, vilde denne være kommet i en overordentlig vanskelig Stilling, og Landet vilde paa mange Maader have følt Krigen haardere. Regeringen har ogsaa meget vel vidst, hvilken Værdi Landbrugsvarerne har haft til derfor at skaffe sig Kompensationer.

Jeg tror, det er værd, at dette bliver sagt. Der er selvfølgelig brodne Kar i alle Lande, men skal man afveje, hvem der har haft de begærligste Hænder, de der er knyttede til Landbruget, eller de der er knyttede til Industrien og Handelen, til Byerne i det væsentlige, er jeg nu alligevel tilbøjelig til at tro, at Vægtskaalen vil synke til Fordel for Landbruget. Der er da endelig ogsaa noget, der hedder Aktieselskaber; og jeg skulde være tilbøjelig til at tro, at Navne som Ballin, Regeringens Hud- og Læderpolitik, og Heilbuth og Siegumfeldt og Regeringens Gødningspolitik ogsaa vækker Tanker til Live, der just ikke minder om den allerstørste Egennytte. Det glæder mig nu at kunne sige, at der ogsaa er et enkelt socialdemokratisk Blad — ganske vist siger man jo for et gammelt Ord, at een Svale gør ingen Sommer, men det kan jo være en Bebud, der maaske kan kalde andre Svaler frem —, hvor man kan finde en lille Sandhed. Det er Langelands Socialdemokrat. Jeg maa maaske med Formandens Tilfaldelse oplæse et Par Linier: „Det er ogsaa vor Opfattelse, at de Raad, Regeringen har faaet fra den Side (Direktør Heilbuth), har været overordentlig dyre for Smaakaarsfolk og over al Maade indbringende for Storhandelens Mænd“. Jeg tror, det er en lille Sandhed, der her er pippet op af Jorden. Den Mand har virkelig